

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלם

זמן לפרוש כנף

1200

עלון פרשת האזינו י"ב תשרי תשפ"ו | 4 באוקטובר 2025

"וְשִׂמַּחְתָּ בַּחֲגֹךָ אֶתְּהָ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ, וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ
וְהַלְוִי וְהַגֵּר וְהִיתוּם וְהָאֱלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ"
שמחה אמיתית - רק כשאנחנו ביחד!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

לראות את המציאות

איתמר מאיר

בשעת בוקר מוקדמת ישב טים ברג'ס נינוח על כיסא מתקפל מתחת לעץ האלון תוך עישון סיגר להנאתו. הוא צפה בעדר הכבשים שלו מלחך את העשב בשדה שמחוץ לביתו, ואז הבחין במכונית חדשה ונוצצת המתקרבת במהירות לעבר שטח המרעה הסמוך לביתו. הנהג, שנראה כאיש עסקים צעיר בעל חזות של עורך דין, יצא מהרכב, הרים את משקפי השמש שלו ונעמד לצידו של טים.

"בוקר טוב מיסטר ברג'ס", אמר בקול ענייני. "יש בבעלותך שטחי מרעה מעולים עבור עדרי הבהמות שלך. האם אתה מעוניין בשטחי מרעה גדולים יותר?"

טים משך בכתפיו ושאף עמוקות מהסיגר שבפיו. "בשביל מה?" האיש לא התרשם מחוסר שיתוף הפעולה והשיב במרץ. "תראה, אני מזהה כאן פוטנציאל גדול לפיתוח של כל האזור. אני מומחה בתחום זה, וכהוכחה למומחיות שלי, אוכל לומר לך כאן ועכשיו כמה עגלים יש בכל שטח המרעה שלך!"

חיוך לעגני עלה על פניו של טים, אבל האיש היה נחוש ולא התבלבל. הוא הוציא אקדח לייזר מתוך מזוודתו והחל לרוץ ריצה קלה במרחב. בעזרת אקדח הלייזר סימן את הבהמות ולאחר כחצי שעה התיישב לצידו של טים והקריא מתוך הטאבלט שבידיו: "יש לך בסך הכול 724 עגלים בשטח המרעה!"

טים הנהן בראשו, אבל החיוך הלעגני לא מש מפיו. הוא רכן קדימה ואמר:

"נניח שאתה צודק, מה אני אמור לעשות במידע הזה? ואיך הוא קשור להגדלת שטח המרעה?"

"המטרה שלנו היא להבטיח את העתיד הכלכלי של התושבים..." החל האיש לנאום באזניו של טים. "מהנתונים שבידינו, עבור כל מאה עגלים נדרש שטח של לפחות שני אקרים של אדמה, ועבור מספר העגלים שברשותך השטח קטן מדי. אין לך כאן שטחי מרעה שמתאימים לגודל של העדר שלך. אני מציע לך להעביר את שטחי המרעה לצידו הצפוני של הכפר, שם יש שטחי מרעה מתאימים עבור עדרי העגלים. אשמח להגיש לך תכנית פיצוי נדיבה במיוחד תמורת השטח שלך..."

"בקיצור, אתה יזם נדל"ן שבא לבלבל לי את המוח..." אמר טים בסרקזם. אבל האיש לא התבלבל, "תקרא לזה איך שאתה רוצה, אתה עומד לקבל סכום כסף מכובד מאוד..."

"כסף, כסף, כסף..." נשף טים בבזז. "אתה חושב שהכול אפשרי בשביל כסף? למה שארצה לעבור מכאן ולמכור את חלקת האדמה למישהו שהגיע אליי פתאום..."

"מפני שהוכחתי לך שהשטח הזה לא מספיק עבור עדרי העגלים שלך..." השיב האיש בסבלנות, אבל טים לא השתכנע. "אתה מבזבז את הזמן שלך, אם תרצה אתה יכול למדוד שוב את השטח אבל אני בטוח במאת האחוזים שהשטח הזה מספיק עבור עדרי הבהמות שלי..."

"אני יכול למדוד שוב את השטח ולהוכיח לך!" אמר האיש וענת כעס עלתה על פניו. "אבל אני לא עובד בחינם! אם אמדוד שוב את השטח ואוכיח לך שאני צודק, תהיה מוכן למכור לנו את השטח?" "ממש לא", נענע טים בראשו בשלילה. "כמו שאמרת, אם אתה רוצה למדוד - תמדוד מחדש, אבל זה לא ישנה את דעתי..."

"בכל זאת אמדוד..." אמר האיש והוציא את מכשיר הלייזר שברשותו. "אבל אם צדקתי בגדלי המדידה שלי, אני לוקח את

אחד העגלים שלך כתמורה!" טים משך בכתפיו והלה החל מחדש במדידת שטחי המרעה. לאחר חצי שעה של מדידה הוא חזר בתרועת ניצחון. יש כאן פחות משני אקרים של אדמה עבור כל מאה עגלים, אני לוקח לי עגל אחד בתמורה על המדידה!" אמר והחל להעלות את אחד העגלים לתא המטען של המכונית שלו.

"אני יכול למדוד שוב את השטח ולהוכיח לך!"

"תגיד את האמת, נכון שאתה לא יזם נדל"ן?"
אמר לו טים. "אתה בסך הכול איש מכירות
שניסה לשכנע אותי למכור את השטח,
וכשהבנת שזה לא יקרה, ניסית להרוויח
מהמצב בכל דרך אפשרית..."

"נכון מאוד", השיב האיש מופתע. "אין
ידעת שאני באמת לא יזם נדל"ן?" טים
חיך והשיב: "הגעת לכאן ללא הזמנה, ניסית
לענות לי על תשובה שכבר ידעתי, לשאלה

שמעולם לא שאלתי, ניסית להוכיח שאתה יותר חכם
ומבין, אבל אתה לא מבין שום דבר בפרות ועגלים. העדר שאתה רואה
סביבך הוא עדר כבשים. ועכשיו תחזיר לי בבקשה את הכלב שלי, שלקחת
רק כי חשבת שהוא עגל..."

אנשים רבים בטוחים שהם חכמים בעיני עצמם, אבל פתאום ברגע האמת
כשמכה בהם ההבנה שהם לא מבינים כלום העולם שלהם מתערער.
ברגע שנלמד להקשיב לאנשים אחרים מסביבנו, לכבד ולנסות להבין כל
גישה שהיא שונה מאיתנו - נוכל להבין טוב יותר האחד את השני ולחיות
בהבנה ובאחוה תמידית.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: דביר אליהו - נתניה

אחוות אחים

רוני לב

דיוויד היה בדרכו לביתו לאחר יום לימודים ארוך. הוא נכנס אל החצר המטופחת והתכונן לדפוק על דלת העץ הכבדה כשקולות צורמים של ויכוח מר עלו מתוך הבית. "או עריכת דין או רפואה!" שמע דיוויד את אביו חורץ בפסקנות מבעד לדלת הסגורה. "אבל אני רוצה ללמוד נגינה בכינור, זה החלום שלי מאז ומעולם..." שמע את שון, התאום שלו, עונה. דיוויד נכנס אל הבית באיטיות והעיק מבט לעבר הסלון שבו אחיו ואביו התווכחו כבר בפעם העשירית מה ילמד שון בשנה הבאה.

"מה תרוויח מהנגינה בכינור?" התרעם האב, "תלך לנגן ברחובות וכולם יזרקו לך מטבעות?" הוסיף בבוטות. שון החוויר. דיוויד, שעמד עדיין בכניסה, ראה איך הוא נושך את שפתייו ונושם עמוק. "אני אממן את הלימודים..." אמר בסוף שון בקול שקט ומובס. "איך?" התז האב בשפתיים קמוצות, ושון השפיל את עיניו: "אעבוד במסעדה, שמעתי שמחפשים שם מלצר".

"אם כן, אני מבקש ממך לעזוב את העיר!" אמר האב "לא אתן לך להרוס את השם הטוב של המשפחה!" שון הנהנן בראשו בפנים חיוורות. "אעשה זאת בהקדם", אמר והסתלק מהסלון.

כבר למחרת עזב שון את הבית ואת העיר, עם תרמיל גדול ועיניים עצובות. ודיוויד - התאום שלו, שבשנה הבאה ילמד עריכת דין במימון מלא של ההורים, נפרד ממנו בלב כבד.

שנה חלפה מאז העזיבה של שון, והוא לא יצר קשר עם המשפחה. דיוויד התגעגע לאחיו והחליט לצאת ולחפש אותו, לוודא שהוא בסדר ולבדוק אם הוא צריך עזרה. הוא שיער שהוא פנה אל העיר הסמוכה, בה נמצא בית ספר גדול למוזיקה. 'אולי הוא לומד בבית הספר הזה ועושה חיל בלימודי הנגינה', הרבה בתקווה.

נסיעה קצרה ברכבת הביאה אותו אל העיר הסמוכה בשעת ערב מוקדמת. דיוויד ירד מהרכבת בהיסוס כשהוא תוהה לאן לפנות. בחור צעיר שישב על הרצפה בתחנת הרכבת צד את תשומת ליבו של דיוויד. הבחור לבש בגדים ישנים ומאובקים, נעליו היו קרועות, והוא ניגן בכינור מנגינה קסומה ועצובה. דיוויד התקרב אל ההומלס הצעיר ובחן את פניו. "שון!" הוא פלט בתדהמה.

שון הפסיק לנגן. "שלום דייוויד" חייך לאחיו התאום. דייוויד הביט המום לעברו. "התגעגעי אליך מאד שון, אבל איך הגעת למצב שאתה זרוק ברחוב?"

שון החל לספר על קורותיו בשנה האחרונה. בהתחלה הכול היה בסדר. הוא שטף כלים במסעדה שכר דירה, קנה כינור ולמד נגינה. בחורף העניינים החלו להסתבך. שפעת ארוכה מנעה ממנו לעבוד ולשלם על הלימודים ושכר הדירה. בלית ברירה עזב את הלימודים ועבר לגור ברחוב.

עוד באותו היום שכר דיוויד דירה קטנה ועבר לגור בה עם אחיו התאום. "לא אסכים שתגור ברחוב. אני מוכן לשטוף כלים במסעדה, העיקר שלא תגור ברחוב!" אמר לשון. כבר למחרת החל לעבוד במסעדה בשביל לממן את שכר הדירה.

נראה היה שהעניינים מתחילים להסתדר. דיוויד עבד ולמד, ושון החל להשתקם. אבל אז התקשר אבא שלהם וביקש מדיוויד לחזור הביתה ולהניח לשון להסתדר לבד. דיוויד סירב. אביו שאל איך הם משלמים שכירות, וכששמע במה דיוויד עובד איים להפסיק לשלם על לימודיו. דיוויד התעקש להמשיך לעבוד במסעדה כדי שיוכל לשלם על השכירות, ובתגובה הפסיק אביו לשלם על לימודיו.

"מה תעשה, איך תשלם על הלימודים ועל שכירות ביחד? הכסף לא יספיק!" התעניין שון. "עדיף שתעזוב את העבודה במסעדה שמכעיסה את אבא, ותחזור הביתה כדי שתוכל להמשיך ללמוד!" ייעץ בתבונה.

"אין לי בעיה לעזוב את העבודה, אני לא רוצה לעזוב אותך!" חייך דיוויד בחמימות. "נראה לי שאאלץ לעזוב את הלימודים", אמר בשקט.

"לא!" סירב שון בתוקף. "תן לי לטפל בזה", ביקש ויצא מהבית. כעבור כמה שעות חזר בעיניים בורקות. "זכית בפרס לתמיכה חברתית". בישר לדיוויד בהתרגשות. "מה?" שאל דיוויד בבלבול.

"יש בעירייה תקציב לשיקום חסרי בית. מי שעוזר לחסרי בית להשתקם יכול לזכות בפרס לתמיכה חברתית", הסביר שון.

"הלכתי לעירייה, סיפרתי את הסיפור שלנו, והוחלט להעניק לך את הפרס! הכסף יועבר לחשבונך בסוף החודש, ותוכל להמשיך את הלימודים!" סיים שון בעליצות.

דפיקות נשמעו בדלת, שון ניגש לפתוח ובפתח עמד אדם לא מוכר. "שמי רון, אני כתב של העיתון הארצי, ובאתי לשמוע מקרוב על אחיך שוויתר על לימודיו כדי לממן את השכירות בשבילך". השניים הוזמנו לראיון אישי בעיתון. הכתבה התפרסמה ככתבת שער ועשתה רעש גדול.

יומיים לאחר מכן הגיעו הוריהם להחזיר אותם חזרה הביתה. "שון, אני מתנצל על כך שהייתי מקובע בדעות שלי ולא הסכמתי לאפשר לך ללמוד נגינה. כשראיתי שאתה נחוש עד כדי כך שהיית מסוגל לגור ברחוב כדי לעשות את מה שאתה אוהב, באתי כדי להחזיר אותך הביתה..." אמר האב. שון חזר בחזרה לביתו וללימודי הנגינה בהם עשה חיל...

שון עזב את ביתו כדי לעשות את מה שהוא הרגיש כשליחות שלו בעולם, ודיוויד עזב את הנוחות והביטחון שלו כדי לעמוד לצד אחיו. כל אחד מהם, בדרכו שלו, הגיע להבנה שיש דברים שחשובים יותר מאשר נוחות ורווחה כלכלית.

בחג הסוכות אנו עוזבים את הבית הנוח והקבוע ועוברים לסוכה הזמנית. הסוכה מזכירה לנו שהביטחון האמיתי שלנו אינו בקירות הבית אלא בצל השכינה, ומזכירה לנו את המטרה הגדולה מכל, שבשבילה כדאי ורצוי לשים את כל שאר הדברים בעדיפות שנייה.

"אני מבקש ממך לעזוב את העיר!"

חייבים לדבר על אהבה (ה')

ניחוח האתרוגים בשוקי הערים מכה באפנו, יחד עם ניחוח ההדסים וענפי הסך הירוקים. בעוד ימים ספורים נחגוג יחד את חג הסוכות, זמן שמחתנו, שמסמל יותר מכל את "חג האהבה".

להלן אספנו כמה רעיונות הקשורים לאהבה ולאחדות, סביב חג הסוכות.

סוכה - חיבוק של אהבה

הסוכה עצמה, שעליה אמרו שהיא כשרה כשיש לה שני קירות ועוד טפח קטן, מסמלת "חיבוק" כמו הזרוע, האמה, וכף היד. בסוכות אנחנו מחובקים באהבה תחת כיפת השמים, בצל כנפי השכינה.

וזה לא דבר של מה בכך, אחרי ימים מיוחדים שבהם הבענו את הרצון הפנימי שלנו להתנקות ולהתחבר חזרה אל המקור הטוב שלנו, אנחנו מקבלים את ההזדמנות להתחבק.

נשב בסוכת אהבה, מתוך אהבה, ונחזק את הרצון שלנו להתחבר באמת אל הטוב שאנחנו כבר.

יש לך מקום

ועוד נקודה מעניינת האירו בספרי החסידות, שלפעמים אדם מגיע אדם ליום הכיפורים ומתוך חשבון הנפש הוא מרגיש שהוא 'לא מוצא מקום', הוא לא מצליח להכיל את המציאות השלילית שהוא יצר לעצמו, הוא חושש שאולי הוא כל כך

גרוע שאין לו מקום בעולם.

ואז מגיע חג הסוכות, עם הפשטות החגיגית שלו, ותחת כיפת השמים **מוזמן כל אדם להיכנס בדיוק כמו שהוא**, עם כל המורכבות המסובכת שלו, ולקבל חיבוק של אהבה מהקדוש ברוך הוא, וזו האמירה המשמעותית והאוהבת של חג הסוכות: **יש לך מקום! תבוא בדיוק כמו שאתה.**

ועל כך קראו את הפסוק "וְעַל כָּל פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֱהָבָה".

סוכת שלום

בתפילה אנחנו מבקשים **"ופרוש עלינו סוכת שלומך"**, הסוכה מסמלת **"שלום"**, היא פשוטה ומורכבת מחומרים פשוטים ובסיסיים. אין לה תקרה, רק כמה ענפים, ובכך היא מסמלת את היכולת שלנו על הארץ להתחבר אל השמים, ומתוך כך לעשות גם שלום בתוך הניגודים שבתוכנו.

ומתוך השלום והחבור הפנימי, אנחנו פותחים את הדלת לאושפיזין, ומארחים תחת כיפת השמים המאחדת משפחה וחברים, **בקריאה לאהבה ולשמחה.**

אגודה אחת

אולי נדמה לנו שהאתרוג הוא הפרי החשוב ביותר בארבעת המינים, הוא היפה ביותר, הריחני ביותר, הוא גם יקר ביחס לשאר המינים, והשמירה עליו חשובה מאוד.

אבל לא כך הוא הדבר, **האתרוג כשלעצמו אינו שווה דבר**, אין לו ערך, אין לו מצווה, ואתרוג אחרי סוכות אולי זול יותר מלימון.

רק כשכל המינים ביחד, כולל הערבה הפשוטה שאפשר להשיג בחינם בכל ערוץ נחל כמעט, יש להם ערך.

וזה שיעור חשוב בהבנה כמה אסור לנו להתנשא על אחרים, **גם אם נדמה לנו שאנחנו מאוד טובים, מאוד מיוחדים, נדירים באיכות, לבד אנחנו שום דבר.**

ורק כשאנחנו מתקבצים ומתאגדים יחד, עם ישראל כולו, על כל חלקיו, בלי יוצא

מן הכלל, רק אז יש לנו באמת ערך. רק אז אנחנו חזקים, איכותיים, ובעלי יכולת לעשות את כל הטוב שנועדנו לעשות. **רק ביחד.**

אהבה זה אחריות

בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים בחג הסוכות במקדש שבעים פרים, כנגד שבעים אומות העולם.

ומדוע?! מה הקשר בין החג היהודי המיוחד הזה לאומות העולם?! איזה מקום יש לזרים בחגיגת האהבה של עם ישראל עם הבורא?!

אלא, שזו מהותה של 'אהבה'. **אהבת אמת לא נשארת רק בחוג המצומצם של אנ"ש והמקורבים לצלחת. היא נועדה להתפרק, לצאת מגבולותיה ולהשפיע מאורה לכל העולם כולו.**

בסוכות אנחנו לא רק יושבים בצל השכינה, בתוך החיבוק האלוקי. בחג הסוכות, אחרי ימים של תשובה סליחה והתחברות אל המקור שלנו, אנחנו זוכרים שאנחנו נציגים של הבורא, **נציגים של כוח האהבה האין סופי שלו.** ולאהבה הזו אין גבולות, היא מכילה את כולם, את כל הנבראים, ללא יוצא מן הכלל.

מים רבים לא יוכלו לכבות

בסוכות יש עניין מיוחד של **"שמחת בית השואבה"** סביב מצוות **"ניסוך המים"** על המזבח במקדש.

המים מסמלים את הברכה, את הפריון, את החיים השופעים ומזינים. וזה כוחה הגדול של האהבה, אהבת אמת שאינה תלויה בדבר, **אהבה של חיבור עמוק ואחדותי שבו אנחנו מבינים שכולנו אחד,** בדיוק כמו המים שכל הטיפות הנפרדות הופכות לדבר אחד הזורם באחדות.

מחג הסוכות נצא עם מטען של שמחה שנובע מתוך ההבנה **שאנחנו מייצגים את הבורא מקור האהבה,** ויש לנו את הזכות לחיות חיים של אהבה מתוך אחדות וחיבור גם למי ששונה מאיתנו ולא חושב בדיוק כמונו.

ונזכה ש**"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה"**.

הקורה והלולב

שאלה מס'

863

ששון החליט השנה לבנות סוכה גדולה בחצר כדי שיוכל להזמין אורחים. לשם כך נזקק לקורות ארוכות באורך ארבעה מטרים כל אחת. החנות הייתה קרובה לביתו, והוא החליט לשאת אותן על כתפיו. בדרכו חזרה, כשהקורות על כתפיו, נתקל במשה שנשא בידיו כמה לולבים מהודרים. כתוצאה ממכת הקורה נפסלו הלולבים, ומשה תבע מששון לשלם לו על הלולבים. "כשאני הולך עם הלולבים ביד אני רואה לאן אני הולך, אבל כשאתה מגיע עם קורה כזאת ארוכה אתה חייב להיזהר ביתר שאת ולוודא שאתה לא פוגע במישהו!" מה דעתכם, האם ששון צריך לשלם על הלולבים?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שע"ט סעיפים: א', ב', ג' בדין: 'זה בא בחביתו וזה בא בקורתו'. סימן שע"ח סעיף ח' בדין: 'רץ בערב שבת'.

לכבוד חג הסוכות, אנו מצרפים את השאלה ביחד עם התשובה:

תשובה לשאלה 'הקורה והלולב' (שאלה 863)

תשובה בקצרה: הכול תלוי באיזה צורה הנזק נעשה, כפי שנתאר בתשובה בהרחבה.

המושג ההלכתי: מעשה נזק באונס

תשובה בהרחבה: חשוב להקדים ולומר שאף אחד מהצדדים לא עשה משהו שאינו מקובל בתקופה הזאת שלפני חג הסוכות, כיוון שדרך האנשים בימים הללו להסתובב עם לולבים וקורות עץ לסוכות. במועד אחר קרוב לוודאי שחייב הנזק היה נופל על ששון, שהיה חייב להיזהר יותר, אבל בתקופת החגים זו דרך העולם, והדבר תלוי בצורה שבה התבצע הנזק כפי שנביא באפשרויות הבאות.

אם ה'תאונה' ביניהם התבצעה בקרן זווית ובמקום שבו אין שדה ראייה, בעל הקורה פטור כיוון שהנזק נעשה באונס. וכן הדין אם הדבר קרה בחושך כך שלא היה ניתן להבחין במי שמגיע ממול, כפי הדינים שלמדנו מהגמרא (תלמוד בבלי מסכת 'בבא קמא' דף כ"ז עמוד ב').

אבל במקרה רגיל, אם בעל הלולבים הלך ראשון ובעל הקורה היה אחרון, חייב בעל הקורה, כיוון שהוא הלך והזיק תוך כדי הליכה. אבל אם בעל הלולבים עצר בפתאומיות באמצע ההליכה ובעל הקורה לא הספיק לעצור בזמן ונכנס בו, במקרה כזה בעל הקורה יהיה פטור. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן שע"ט) ולכן הכלל בזה, שכל מי שעושה מעשה שגורם באופן ישיר לביצוע הנזק, הוא נושא באחריות ועליו לשאת בהוצאות.

אבל בערב חג הסוכות הדין קצת שונה, כיוון שבעל הקורה יהיה פטור גם אם נתקל ללא שימת לב בבעל הלולבים, כיוון שנפסק בהלכה (סימן שע"ח סעיף ח') שאדם שרץ בערב שבת והזיק, פטור מתשלום הנזק משום שרץ ברשות, והוא הדין גם לגבי המקרה שלנו בימים שלפני חג הסוכות.

רוצה להיות שגריר

של 'שלום לעם'?

בואו להיות שגרירים להפצת העלון ולקבל מאיתנו
30 עלונים להפצה בבית הכנסת או בשכונה שלכם.

כל מה שנדרש ממך, זה להיות השגריר שלנו
ולכל אלו שאוהבים את עלון 'שלום לעם'.

אנחנו נשלח לך מודעה שתוכל לתלות בבית הכנסת
ולהזמין את המתפללים להקדיש את עלות המנוי
לעילוי נשמה, או לזכות ורפואה.

הם יתרמו ואתה תהיה השגריר להפצה באזור מגוריך.

 02-5022881

sh5022881@gmail.com

לא עוזרים את האור. מאירים את האב והנשמה!

השיר שלנו

בכפר קטן באפריקה יש מנהג מעניין. בכל פעם שילד בא לאוויר העולם מתכנסים יחד כל אנשי השבט ושרים לו שיר מיוחד משלו. זהו השיר שילווה אותו במשך כל ימי חייו.

השיר הזה ילווה אותו ברגעים היפים שלו, בתהליכי ההתבגרות שלו. בכל יום הולדת או אירוע משמעותי אחר בחייו יתכנסו אנשי השבט יחד ושירו לו יחד את השיר שלו באהבה.

ואם הילד, או הנער, או האיש, יטעה במהלך חייו ויעשה שטות גדולה, אם חלילה יתנהג בצורה מחפירה ומבישה שראויה לעונש או להוקעה. הוא יוזמן להתכנסות מיוחדת שבה יגיעו כל אנשי הכפר ללא יוצא מן הכלל, אלא שבמקום לגעור בו או להעניש אותו כמתבקש, הם פשוט ישירו יחד את השיר שלו, ויזכירו לו שהוא מיוחד, שהוא ייחודי, ושהם אוהבים אותו מספיק כדי לזכור שהוא נולד טהור ושהם מאמינים בו. והשיר הזה יעשה את שלו, יחלחל אל הלב, והמעשים ישתפרו...

לכל אדם יש שיר משלו, שיר ייחודי, שיר מיוחד, שיר בלעדי, שיר שאין דומה לו. זאת **שירתה של הנשמה הטהורה**. השיר הפנימי שיודע את המטרה, מכיר את התפקיד, זוכר את המקור, יודע את היעד ומתווה את הדרך. לפעמים, במהלך החיים, למרבה הצער, השיר הזה נשכח, נזנח לאנחות,

ומותיר את האדם חשוף ופגיע, הוא מאמץ לעצמו מנגינות חיים זרות ללב הטהור שלו...

ובכל פעם ששירת החיים מוזנחת, הדרך נעשית מעורפלת, וטעויות גדולות עלולות להתרחש. אלו הם המקומות שבהן אנחנו עלולים להתבלבל ולעשות שטויות. וחלילה **לשכוח מי אנחנו ומה המהות שלנו**. ומתוך השכחה הזו אנו מתנהלים בצורה שלא עושה לנו טוב, ואף גורמת נזק גדול לנו ולסביבה. כי כאשר אנחנו חיים בלי לדעת למה באנו לכאן ולכן אנחנו רוצים באמת להגיע, אנחנו סובלים מאוד.

ואם כבר קרה ובתוך מירוץ החיים שכחנו, גם אם אין מי שיזכיר לנו את זה, עלינו לעצור ולנסות להיזכר מחדש בשירת הנשמה שלנו, ולהתחיל לנווט מחדש בדרך הטובה שלנו, על פי הלב הטהור והזך. **"נשמה שנתת בי טהורה היא"**.

בפרשת השבוע אנו קוראים את **"שירת האזינו"**. זו שירה מיוחדת ונצחית המקפלת בתוכה את כל מסע החיים שלנו כעם, את כל הדרך הפתלתלה הכוללת גם את השכחה הכואבת, ואת תהליך ההיזכרות המייסר. **"צור ילדך תשי ותשפח אל מחללך"**.

משה מנבא לבני ישראל את אשר יקרה, ואומר: **"לוי חכם ישפילו זאת, יבינו לאחריהם"**, הוא מבקש שנחכים, שנתבונן אל האחרית, שנראה את היעד ואת התכלית, ושהשירה הזו לא תישכח, ותתן לנו את הכוח לזכור. וכנאמר בפרשה קודמת: **"וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפני זרעו"**.

לזכור מאין באנו, לזכור את מה ששכחנו, ולזכור שיש לנו תפקיד חשוב מאוד, להיזכר מי אנחנו באמת.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com